

giften alene hos de grundejere, der ønsker tilslutning. Eller kun at indkræve anpartsvis hos de grundejere, der ønsker tilslutning, og lade kommunen stå i forskud med resten. I sidstnævnte tilfælde må grundejere, der senere tilslutter, til den tid betale deres part af anlægsudgiften, og det kan af ligelighedsgrunde også være rimeligt at lade den senere tilsluttede grundejer betale indskud, hvis de i første omgang tilsluttede grundejere har betalt hele anlægsudgiften, eller noget af den nu er dækket over driften. Derimod bør der næppe afkræves den senere tilsluttede grundejer beløb, som en tidligere ejer i forvejen har dækket for hans grundis vedkommende.

Udover regler om betaling for forsyningsledninger skal regulativet, som foreslået i KF § 25, stk. 1, indeholde nærmere regler om grundejerens ret til at få vandforsyning fra en forsyningsledning. Der kan herunder være tale om at give regler om eventuelle begrænsninger i forbruget; endvidere om anbringelse af måler på indlægget (jfr. KF § 25, stk. 6, 1857-lovens § 9, sidste pkt., Ingeniørforeningens regulativ) og om anbringelse af trykforøgelses anlæg (jfr. KF § 25, stk. 7); sidstnævnte kan bl. a. få betydning ved højhuse og ved udvidelse af de sanitære installationer i gamle huse med snævre ledninger.

Regulativet skal endvidere indeholde regler om andre forpligtelser, som grundejeren kan have med hensyn til indlægget, herunder om eventuelt forbud mod elektriske forbindelser til vandindlægget og vandindlæggets isolering mod forbindelse til jord (jfr. KF § 25, stk. 8), hvilket kan være af betydning for at hindre elektrolytisk korrosion, og om forandringer og fjernelse af vandindlægget (jfr. KF § 25, stk. 9 og 10, 1857-lovens § 8, 3. pkt. og § 13, og Ingeniørforeningens regulativ).

Regulativet skal endelig indeholde regler om, hvorvidt indlægget eller arbejder på indlægget skal udføres af vandværket eller ved grundejerens foranstaltning, og om de skal endeligt betales af kommunen eller af grundejeren.

Sidstnævnte spørgsmål har bl. a. betydning med hensyn til *udgifterne ved stikledninger* fra forsyningsledninger til de enkelte ejendomme. 1857-lovens § 6, 1. pkt. pålægger grundejeren at afholde alle udgifter ved stikledninger (bortset fra de stikledninger, der afløste en vandlevering fra det ældre vandforsyningssystem). Efter Ingeniørforeningens regulativ § 5, stk. 1, gælder det samme, medmindre vandværket har truffet anden bestemmelse. Det bemærkes herved, at udgiften til stikledninger i det omfang, stikledninger ligger i vej, kan være særligt tyngende for grundejeren, fordi de medfører vejarbejder, og at byrden ved anlæg af

stikledninger i vej kan være ulige fordelt mellem grundejerne på grund af vejenes forskellige bredde, og fordi forsyningsledningerne ikke altid ligger i vejenes midte. Under hensyn bl. a. hertil er det ved § 7 i den svenske lov af 3. juni 1955 om *allmänna vatten- och avloppsanläggningar* fastsat, at stikledninger hører til det offentlige anlæg, medmindre vandværksbestyrelsen bestemmer andet. I Danmark er det dog vistnok det sædvanlige, at første anlæg af stikledning til en ejendom betales af grundejeren; reparationer af stikledninger betales derimod uden for København ofte i et vist omfang af vandværket. I KF § 25, stk. 2 og 3, er det foreslået, at udgifterne ved vandindlæggene (herunder første anlæg af stikledninger) skal påhvile grundejerne, for så vidt ikke andet er fastsat i vedkommende vandværksregulativ eller „ifølge lov“.

Udgifter ved vandmålere og trykforøgelses anlæg betales formentlig efter praksis ofte af grundejeren.

Udover de ovennævnte regler kan regulativet indeholde andre bestemmelser af almindelig betydning for vandforsyningen, herunder tekniske forskrifter af lokal betydning — idet almindelige tekniske forskrifter må antages udfærdiget i medfør af forslaget § 38 — og om vandafgiften skal beregnes pr. ejendom, pr. hane, efter måler eller ved en kombination af disse ting, og om vandafgifter skal opkræves sammen med ejendomsskatter eller særskilt.

Til § 55.

Efter 1857-lovens § 7 kunne de københavnske vandafgifter og de udgiftsbeløb, som Københavns Vandforsyning havde udredet for vedkommende grundejerens regning, opkræves og inddrives på samme måde og med samme fortrinsret som kommunale skatter. Bestemmelsen ophævedes ved en fejltagelse ved § 26 i lov nr. 83 af 31. marts 1926 om kommunale ejendomsskatter og er ikke siden på ny indføjet i lovgivningen, men i praksis har det været antaget, at Københavns kommune desuagtet fortsat kunne opkræve og inddrive sine vandafgifter efter reglerne for kommunale ejendomsskatter.

Den adgang, der således for Københavns vedkommende eksisterede til at opkræve og inddrive vandafgifter og andre ydelser til vandforsyningen efter reglerne for kommunale ejendomsskatter, antoges ikke at gælde for kommunale vandforsyningsanlæg uden for København (eller for private vandforsyningsanlæg), jfr. U.f.R. 1954, side 534 (1961-betænkningen side 115, nr. 54). I de kommunale vandværksregulativer uden for København og i de private vandværksregulativer er i stedet som inddrivelsesmiddel hjemlet en adgang for